

РЕШЕНИЕ

№ 6056

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2810** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от Б. В. Б. ЕГН [ЕГН] чрез адв. Р. М. със съдебен адрес - от [населено място], ул“Ц. А.“ № 1, ет.4 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №380/17.02.2021г., издадена от Л. А. на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не –повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност и нищожност на оспорената заповед. Излагат се аргументи, че жалбоподателят Б. не е бил водач на автомобила по време на извършване на проверката от органите на МВР. Иска се отмяна на процесната заповед алтернативно обявяването ѝ за нищожна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Е. Т., които поддържат жалбата. Представят писмени бележки. Не претендират разноски.

Ответникът – мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ -СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Не изразява становище. С придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка е посочено, че жалбата е подадена извън законоустановеният срок за обжалване на

Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателя на 17.02.2021г. /лист 13 от делото/, жалбата, адресирана до АССГ е изпратена на 08.03.2021г. Съгласно императивната разпоредба на чл.149 ал.1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им, както изрично е посочено в оспорената заповед. Следователно срокът за оспорване на ЗПАМ е изтекъл на 04.03.2021г. и жалбата е просрочена, тъй като е депозирана на 08.03.2021г. Съгласно чл.159 т.5 от АПК жалбата в тази ѝ част е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане. Съдът следва да се произнесе по жалбата единствено досежно направеното искане за обявяването на нищожност на оспорената заповед.

От фактическа страна:

На 17.02.2021г., около 00.40 часа в [населено място], е спрян за проверка л.а.-К. рег. [рег.номер на МПС] , който се движел по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Преди да спрат автомобила за проверка пред № 31, полицейските служители забелязали, че автомобилът криволичи по пътното платно. Органите на МВР установили, че водач на автомобила е жалбоподателя Б. В. Б.. В хода на проверката, водачът отказал да бъде изпробван с техническо средство дрегер алкотест 7510 –А.-0206. На жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване № 080583. В автомобила били установени свидетелите И. П. И. и В. Т. В..

Съставен е АУАН № 383707/17.02.2021г. от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – Е. А. Л. за извършено административно нарушение на чл.174 ал.3 пр.1 от Закона за движение по пътищата, в който е отбелязано, че водачът има възражения. По така съставения АУАН в тридневен срок са постъпили писмени възражения от Б. Б., в които е посочил, че автомобилът е управляван от И. П. И., който се изплашил и при спиране на автомобила от пътните полицаи, се преместил на задната седалка с ключовете на автомобила.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 380/17.02.2019г от Л. А. младши автоконтрольор, втора група, първи сектор при ОПП- СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, с която е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл.172 ал.2 т.3 от ЗДВП е отнето свидетелството му за управление на МПС №[ЕИК].

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение № 383707/17.02.2021г, Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 81213-1496/06.12.2016г., Заповед № 513з-1618/26.02.2018 на директора на СДВР; Справка картон на водача Б. В. Б., Талон за изследване № 080583, писмени възражения, докладна записка на полицейски орган от 03 РУ- СДВР., нотариално заверена декларация от И. П. И.. Разпитани в качеството на свидетели са лицата И. П. И. и В. Т. В.. Обяснения е дал и жалбоподателят Б. Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.149 ал.5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Съгласно Тълкувателно решение №3/2013г. на ВАС по т.д.№1/2012г. при оспорване на административните актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорващия следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. В конкретния случай за жалбоподателя Б. Б. е налице правен интерес, тъй като с оспорената Заповед му е отнето свидетелството за управление на МПС за не повече от 18 месеца. И към момента на депозиране на жалбата и по време на съдебното производство по отношение на жалбоподателя продължава действието си оспорения административен акт, като същият е лишен от възможността да управлява МПС, поради отнетото му свидетелство за управление на МПС. Оспорената заповед не е била предмет на съдебен контрол, относно нейната законосъобразност. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима, в частта ѝ, относно направеното искане за обявяване на нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №380/17.02.2021г., издадена от Л. А. на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не –повече от 18 месеца.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно трайната съдебна практика, чрез която се извеждат основанията за недействителност на административните актове, недействителност /нищожност/ е налице тогава, когато са налице съществени, основни недостатъци на административните актове, които ги дисквалифицират като правопораждащи юридически факти за разпоредените с тях правни последици. Такова основание би било издаването на административния акт от некомпетентен орган т.е. в нарушение на нормативно установените изисквания за материална, териториална, времева или по степен компетентност. Нищожни са и актовете, постановени при неспазване на изискуемата от закона съществена форма; издадените без каквото ѝ да е нормативно основание/т.е. при пълна липса на условията и материалноправните предпоставки, визирани в съответната правна норма/ или при грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да

издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, в т.ч и младши автоконтрольори в отдел "ПП" при СДВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган по време, място и степен.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт: Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само, в случай че нарушението е довело до липса на волеизявление.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.174 ал.3 пр.1 от Закона за движение по пътищата. От административния орган е направено валидно писмено волеизявление въз основа, именно на съставения АУАН и на основание чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП

Неоснователни са твърденията, изложени в жалбата, че в заповедта липсват мотиви. Безспорно е, че според Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В случая това означава, че най-малко в оспорената заповед следва да бъде направена препратка към определена част от актът (актовете), както е и направено, като е посочен номера на издадения Акт за установяване на административно нарушение.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Безспорно е обстоятелството, че собственик на управлявания автомобил е Б. Б..

Действително от жалбоподателя са ангажирани и други доказателства с цел констатациите в приложения по делото АУАН да бъдат оборени. В тази връзка в

качеството на свидетели са разпитани И. И. и В. В.. Видно от показанията им, и двамата свидетели, твърдят, че автомобила е управляван от И. И., който в последния момент при спиране на автомобила за проверка се прехвърлил на задната седалка. В тази насока са и обясненията на жалбоподателя, както и представените пред административния орган писмени възражения след издаване на АУАН.

Съдът не кредитира свидетелските показания като достоверни, тъй като свидетелите се намират в добри, близки и приятелски отношения с жалбоподателя, а от друга страна показанията им противоречат на приетите по делото писмени доказателства – докладна записка до Началника на ОЗ РУ –СДВР, съставена от И.Б., както и на съдържащите се данни в справка –картон на водача Б. В. Б.. Видно от същите, по отношение на жалбоподателя са констатирани множество административни нарушения по Закона за движение по пътищата, като за част от тях са издадени и Заповеди за прилагане на принудителни административни мерки- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до заплащане на дължимата глоба /лист 22 от делото/

При така изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е налице материално основание за издаване на оспорената заповед и като се отчете, че служебната проверка не установи нарушение на основни принципи, намира, че заповедта, като издадена от компетентен орган и в изискуемата от закона форма е действителен административен акт.

По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на основание чл.143 ал.3 от АПК разноски се дължат на ответника, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от Б. В. Б. чрез адв. Р. М. със съдебен адрес - от [населено място], ул“Ц. А.“ № 1, ет.4 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №380/17.02.2021г., издадена от Л. А. на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не –повече от 18 месеца, В ЧАСТТА, в която е направено искане за отмяната на посочената заповед като незаконосъобразна.

ОТХВЪРЛЯ жалба от Б. В. Б. чрез адв. Р. М. със съдебен адрес - от [населено място], ул“Ц. А.“ № 1, ет.4 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №380/17.02.2021г., издадена от Л. А. на длъжност мл.автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не –повече от 18 месеца, В ЧАСТТА, в която е направено искане за обявяване на посочената заповед за нищожна.

Решението, в частта в която жалбата е оставена без разглеждане може да се обжалва в 7-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Решението, в частта в която е отхвърлена жалбата не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: